

PÁTRACÍ

Jan Hlávka

www.janhlavka.cz

Kde je ten hajzl!“

To byla první slova, která Jay zařval, sotva se vynořil z mihotajících záblesků zeleného světla na plošině — a přiznávám, že mě tím dost zaskočil. Ne, že bych netušil, o koho jde, ale od Jaye bylo takové přivítání po akci značně nezvyklé, a navíc tón jeho hlasu i barva obličeje naznačovaly, že opravdu, ale opravdu zuří.

„Kdo... myslíš Eddieho?“ otázal jsem se zcela zbytečně. „Ten je u řízení... Co se...“

Než jsem mohl domluvit, Jay seskočil z plošiny a vyrazil pryč. Správně měl zamířit rovnou do dezinfekční komory, ale nějak jsem neměl náladu mu to připomínat a radši mazal rychle za ním, protože to vypadalo, že má chuť provést nějakou fakt velkou blbost. Dveře z návratové místnosti si otevřel kopancem, chodbou proletěl skoro poklusem, a když zadával kód ke vstupu do řídicí místnosti, ruce se mu klepaly tak, že to málem nesvedl — netušil jsem, jestli strachy nebo vzteky, ale každopádně to nevypadalo dobře.

Eddie seděl jako vřdycky ve vysokém křesle u hlavního terminálu. Když uslyšel dveře, stačil se ještě překvapeně otočit a otevřít ústa. Víc už nic. Jay ho chytil levou rukou za krk, zvedl ho z křesla, přirazil zády na ovládací panel, jen to zadunělo, a začal s ním třepat jak kocour čerstvě chycenou myší.

„Ty zmetku, ty hovado, co jsi to zas proved... co jsi tam nastavil, kam jsi mě to poslal!“ chrлил divoce. Eddie se snažil něco koktat, ale Jay evidentně neměl náladu. Došlo mi, že tou klávesnicí, na který ho zrovna masíruje, se čistou náhodou řídil i gigawattový vodíkový zdroj energie pro přenos, a snažil jsem se ho odtáhnout nebo aspoň přesvědčit, aby pokračoval někde jinde, ale neměl jsem šanci. Se svými dvěma metry a zvláštním výcvikem by nás Jay oba dokázal rozmáznout po stropě jako šváby a vypadalo to, že tam taky brzy skončíme. S hrůzou jsem přemejšlel, co se zas mohlo tak děsně podělat...

„Co se tu, kurva, děje!“

Ten hlas zaduněl řídicí místností jako trouba posledního soudu a způsobil, že se Jay na vteřinu zarazil. Jenom na vteřinu — ale než se vzpamatoval, Dan přeskočil nízké zábradlí u skokové plošiny, přeběhl po ní na druhou stranu a byl u nás.

„Přeskočilo ti... chceš nás všechny zabít!“ Dan už nekřičel. Jen tak vztekle šeptal — ale kupodivu to zabralo, protože Jay se štavnatou nadávkou pustil Eddieho krk a uskočil stranou.

„Co se děje?“ vybuchl. „Já ti to, do hajzlu, ukážu — tohle!“ Vztekle trhl tmavomodrým límcem kombinézy, až látka zapraskala — a odhalila černou, nalitou bouli z boku na jeho krku, hned pod levým uchem. Kůže kolem byla temně fialová, skoro černá, s ostře vystupujícím pletcem rudých žilek, a stejně vypadalo i okolí škaredě mokvajícího vpichu kousek vedle, přímo na krční tepně. Jay pustil límec a vyhrnul si pravý rukáv — další boule, jen o trochu menší, se už klubala ze zápěstí hned za palcem.

„Tak!“ zařval divoce. „Už vidíte, co se tady děje?!“

Všichni jsme mlčeli. Samozřejmě jsme to poznávali — kokon, který do hostitelských organismů kladl jistý druh velmi nechutných inteligentních parazitů. Problém byl jenom v tom, že na jejich svět nikdo nevkročil už aspoň tři roky — a hlavně, že tam, kam původně směřoval Jay, po nich neměla být ani stopa.

„Jak to vypadá?“ otázal se Dan tentokrát už naprosto klidně a věcně, jako pravý vědec. „Je jich tam hodně?“

„Hodně?!“ Jay málem vyprskl. „Jejich to tam plný, totální kontaminace! Dostali mě, jenom jsem vylez... a jaký myslíte, že asi je, když se ve vás začnou líhnout ty jejich larvy?!“

„Dobře, jenom klid — Eddie? Byly ty souřadnice správně? Neudělal jsi třeba nějakou chybu v zaměření?“

„Vyloučeno!“ Eddie byl pobledlý a trochu chraptěl, ale jinak už vypadal v pořádku. „Ověřil jsem to dvakrát, vřdycky to ověřuju! Žádná chyba tam nebyla, jsem si jistý!“

Neřekl jsem nic. Nikdo nic neřekl. Jenom jsme stáli, mlčeli... a mysleli všichni na totéž.

„Takže tu máme další,“ vyslovil to nakonec Carl. „Kolikátej už je to... patnáctej? Patnáctej, o kterým víme?“

„Sedmnáctý,“ opravil Eddie stroze. „Za posledních pět dnů.“

Po jeho slovech znovu zavládlo ticho, hluboké a nepřijemné, rušené jen jemným hučením zdroje. Potom Dan dlouze vydechl.

„Fajn. Je jasné, že takhle to dál nejde. Máme problém a musíme něco udělat. Odteď zastavuju všechny skoky i průzkum a přerušuju veškerý rozjetý akce, sám to nahlásím nahoru. Eddie, chci, abys hned začal s testováním vstupů, a vem to úplně od nuly, všude, kam jsme jenom strčili nos. Je mi fuk, jak dlouho to potrvá, Carl ti pomůže.“

Jayí, zajdi na marodku, ať z tebe vyříznou ten šmejd, a pak si lehni. U tohohle stejně nejsi nic platnej... a na zbytek zapomeneme. Pořádaje v devět... jo, a sežeňte Noiru!“

Při poslední větě mě zamrazilo. „Je vůbec ještě naživu?“

Přikývl. „Dole na biologickém... ale co tam s ní dělají, to fakt nevím.“ Zadíval se mi do očí. „Chceš si to vzít na starost? Jestli ne, klidně tam zajdu sám.“

„Ne... to je dobrý.“ Polkl jsem. „Bez problémů, vážně.“

„Fajn. Zařídím ti příkaz... myslím, že nebudou nadšený.“

„To doufám.“

Chápavě se zašklebil a kývl na ostatní. „Tak jo, lidi! Jsme ve srabu až po uši, tak ať se to tady hejbá!“

Biologické oddělení Agentury sídlilo až skoro úplně dole, ještě dvanáct pater pod námi. Vstup tam byl jenom na zvláštní povolení, návštěvy vodila hlídka i na hajzl a trestem za přehnanou zvědavost bylo okamžité odbouchnutí — pardon, ukončení spolupráce. Během osmi let u skupiny jsem tu byl jen jednou a doufal jsem, že jsem na to už zapomněl, ale jakmile se dveře výtahu odsunuly a já zase uviděl tu bílou vysokou chodbu, temně rudé podlahy i dveře a zrnité, neprůhledné přepážky s dlouhými stíny podél stěn, uvědomil jsem si, že se mi to bohužel vůbec nepovedlo.

Samosebou už mě čekali — dva udělaný týpci v pláštích, kterým by ale „doktore“ řekl asi leda slepej, a ženská. Vysoká, štíhlá s vlasy dozadu, modrýma očima a tenkými, bledými rty. Kývla hlavou.

„Magnusenová, primářka oddělení.“ Neznal jsem ji, ale v duchu jsem se ušklíbl — ano, na to fakt vypadala...

„Pátrací skupina 10,“ odušil jsem, nic víc vědět nepotřebovala. Na potřásání rukama nedošlo. „Chci vidět Noiru... subjekt 2318.“

Očividně ji to nepotěšilo. „Proč? Máte pověření?“

„Jistě.“ První otázku jsem ignoroval.

Na okamžik zaváhala, ale pak se otočila a beze slova vykročila. Šel jsem za ní, obě gorily po stranách, a ze všech sil jsem se snažil na nic nemyslet, neohlížet se a hlavně se tolik neklepat. To poslední se mi dařilo nejmíň. Prošli jsme chodbou, zahruli do další a přes dva bezpečnostní uzávěry se dostali k masivním, oválným dveřím vsazeným do železné zdi, prvním ve velmi dlouhé řadě. Magnusenová vyfukala kód a matně černé okénko uprostřed se rozjasnilo. Ustoupila a nechala mě, abych se podíval.

Čistá, sterilní, absolutně bílá kruhová místnost pět metrů v průměru, osvětlená jedinou baterií zářivek u stropu. Uprostřed bylo do podlahy vsazené lehátko nápadně podobné tomu, kam vás v base přivážou, než vám za zvuků hymny vrazí tu poslední koňskou na dobrou noc — a víc už nic. Ani jedna židle, váza s kytkou, blbej kalendář s králíkem nebo aspoň rádio... cítil jsem, jak mi rychle stoupá adrenalin, a taky obsah žaludku. Jasně, Agentura nebyla klášterní školka a na ítyho si už nehráli ani v Hollywoodu, ale tohle... Ležela zády ke dveřím a zřejmě spala. Donutil jsem se vydechnout a otočit se zpátky k Magnusenové.

„Jak jí je?“

Nechápavě se na mě zadívala. „Spolupracuje.“

„Na to se neptám!“ Znovu mnou zalomcoval vztek. „Chci dovnitř!“

Lehce trhla hlavou a začala fukat další kód. Gorila vlevo sáhla pod plášť a vytáhla nervový paralyzér. „Pro jistotu,“ ušklíbla se. Měl jsem sto chutí ho vzít a vrazit jí provozní konec do rozkroku, ale jenom jsem se podíval...

Zámek pípl a těžké dveře se začaly pomalu otevírat.

„Pět minut!“ upozornila Magnusenová.

„Dokud neskončím!“ odsekl jsem.

Prošel jsem uzávěrem silným jako můj trup a dveře se za mnou bezhlučně zavřely. Jakmile zapadly, vyndal jsem z kapsy černou krabičku rezonátoru, přicvakl ji na futro a otočil knoflíkem na maximum. Elektromagnetické pole by v téhle síle vymlátilo i vysílač BBC. Ať tu má paní primářka štěnice jaké chce, po dnešku budou nejspíš potřebovat opravu.

Noira zvedla hlavu hned, jak klaply dveře, a zadívala se na mě. Velké černé oči, které dřív přímo zářily, se už jen mdle leskly, nehybné a kalné. Tmavé skvrny na lysé hlavě byly zato podstatně výraznější a hlava samotná najednou připomínala spíš koňskou lebku potaženou pergamenem — ten kontrast oproti mým vzpomínkám byl zdrcující.

„Ahoj!“ Pokusil jsem se o úsměv. „Jak je?“ Idiotská otázka...

Chvilí se jen nehnutě dívala, jako by si nemohla vzpomenout, kdo vlastně jsem anebo co má odpovědět. Nakonec se malá ústa protáhla do hořkého úsměvu.

„Patriku? Tebe jsem nečekala. Už je to dlouho.“

Výslovnost se zřetelně zlepšila, ale ten těžký, vyčerpaný přídech v jejím hlasu byl přímo hmatatelný, dobře jsem ho, znal. Otočila se a spustila nohy na zem. Byla bosá, oblečená jen do modré noční košile a kalhot, jaké se nosí v nemocnicích. I přes odlišnou anatomii to na ní viselo jak pohřební rubáš... ironicky pokývla hlavou.

„Posadíš se... někam?“

„Díky.“ Sjel jsem po stěně dolů, kecl si na podlahu proti ní a přitáhl kolena k bradě. Zevnitř vypadala tahle krysí díra ještě hůř než zvenku. Rozhlížel jsem se a cítil, že bych tu nevydržel ani hodinu... Čím dál víc se mi chtělo zvracet.

„Tak co?“ Kývl jsem směrem k rezonátoru. „Bez obav, jsme sami.“

Zadávala se na mě. „Vážně jdeš jen kvůli tomu?“

Unaveně jsem se ušklíbl — co jsem čekal? Fajn pokec o fotbale?

„Bohužel ne. My... máme asi problém.“

„Kdo je to myl“ Dál se mi dívala do očí a ten pohled se nepříjemně zařezával, i když jsem věděl, že jsem jí vlastně nikdy nic zlého neprovedl. Ale co dobrého... radši jsem nedomýšlel.

„My... Pátrací skupina 10. Děláme výzkum pomocí tvójí technologie... a vypadá to, že se někde něco zvtlo. Dost zle.“

Otočila hlavu stranou. „Pokud tu technologii vážně používáte, měli byste i vědět, jak ji opravit.“

„Ano... ale tohle není technický problém. Je to strukturální. Něco se děje na všech místech, který jsme navštívili, a zdá se, že se to zhoršuje. Potřebujeme tvou pomoc, abychom zjistili, o co jde..., a zastavili to, pokud možno.“

„Nemám zájem.“

Nedivil jsem se. Sedm let tu na ní nejspíš dělají pokusy jako na zvířeti — a já si přijdu se svejma nabídkama, jako by se nechumelilo. Být na jejím místě, taky se pošlu někam... dlouze jsem vydechl.

„Hele, je mi fakt líto, jak to nakonec dopadlo, ale nemysli, že jsem se na tebe vykašlal. Třikrát jsem psal žádost, aby tě vzali k nám, zajímal se, kde jsi, všechno na nic... Když to tak vezmu, ty na rozdíl ode mě na ty zdi kolem sebe aspoň vidíš. Chápu, že máš vztek, ale tak to prostě je a zatím můžu nabídnout jenom tohle a slib, že se budu snažit i dál — vím, pořád nic moc, ovšem na tvým místě беру, co se dá. Se zbytkem se můžeme vypořádat potom, jestli ještě nějaký bude, a teď bych si radši pospíšil, protože nevím, za jak dlouho těm venku dojde trpělivost. Takže?“

Dlouho se na mě dívala, a pak se znovu usmála. „Patriku, Patriku. Tys byl vždycky talent na diplomacii... ale jistě. Momentálně se asi vážně musím spokojit i s málem — takže co dál?“

Zasmál jsem se — a skoro nahlas vydechl. „Vypadneme. Mám příkaz na tvoje dočasný přerazení ke skupině, půjdu jim ho strčit pod nos. Když už nic, za chvílku bys měla mít mnohem lepší pokoj.“

„Myslíš celou... dobře.“ Přestala se usmívat. „Patriku, chci, abys věděl, že nemáš důvod si něco vyčítat. Dělal jsi jen to, cos musel, stejně jako já... rozhodně tě nehodlám z ničeho vinit.“

Mlčel jsem... a cítil, jako by mi někdo nahoře právě přihodil na záda další metrákovéj balvan. Kolik jich asi ještě unesu, než...

„Jo... díky. Tak nashle večer.“

Vstal jsem, odloupl ze stěny rezonátor a zabouchal na dveře. Na okamžik mi blesklo hlavou, co udělám, když se neotevrou, ale pohnuly se prakticky okamžitě a já zase koukal do roztomilé tváře doktorky Magnusenové a jejího doprovodu. Nedopřál jsem jim čas něco říct.

„Subjekt 2318 je tímto přidělen Pátrací skupině 10, na neurčitou dobu. Okamžitě přerušíte všechny akce s ní, do hodiny jí opatříte... přiměřenou výstroj a dopravíte ji do třetího patra, kde ji přebíráme. Nějaké otázky?“

Magnusenová měla očividně mnoho otázek — ale než se k nim dostala, byli jsme už v půli cesty zpátky k výstahu.

„To nepřipadá v úvahu!“ vzpamatovala se konečně. „Nebyla jsem informována... na zítřek je naplánována další série testů...“

„Pak je zřejmě budete muset odložit.“

„Vyloučeno!“

„Dobrá. Takže mě hned doprovodíte nahoru a společně předložíme vaši stížnost vedení.“

Ani jsem se nenamáhal skrýt ten výsměch v hlase. Podat takovou stížnost proti schválenému rozkazu bylo zhruba totéž jako stříhnout si partičku ruské rulety ne s jedním, ale aspoň s pěti ostrými náboji naráz, což jsme oba věděli..., ale než stačila vymyslet, jak z toho nějak slušně vybruslit, stáli jsme u výtahu. Nastoupil jsem a kývl na ni.

„Tak jdete?“

Probodávala mě pohledem, ale nepohnula se. „Ještě pořád jsem neviděla vaše pověření!“ vyštěkla nakonec.

„Tady.“ Sáhl jsem do náprsní kapsy a podal jí ho, ale úmyslně otevřel prsty o vteřinku dřív, takže malý disk spadl na zem a ona se musela hezky ohnout... viděl jsem, jak se obě gorily vzadu nepokrytě šklebí.

„Děkujeme za spolupráci!“ usmál jsem se a dveře přede mnou se zavřely. Teprve když jsem svištěl podzemím základny zase zpátky nahoru, mi naplno došlo, jakou jsem právě předvedl pitomost — nebezpečnou pitomost. V potravinovém žebříčku Agentury stálo biologické oddělení o hodně výš než my a jeden nikdy nevěděl, jak daleko od čí tlamy zrovna je. Takhle hloupě provokovat někoho jako Magnusenová se mi mohlo jednou pěkně vymstít... ale pocit to byl parádní.

Když se výtah zastavil, Dan už na mě čekal. „Tak? Jak to šlo?“

„Skvěle... už jsem ti tenhle tejden řek, jak děsně miluju svou práci?“ ušklíbl jsem se. „Ale jo, přijde. A jak to vypadá tady?“

Nepatrně potřásl hlavou. „Dobře ne. Eddie projel sedm dalších světů a všechny jsou pryč. Na jeden spad asteroid, hezky velké, další srovnala nukleární válka, třetí globální epidemie, na čtyřce vypuklo něco jako doba ledová a na tři místa se nám vůbec nepodařilo napojit. V každém případě je jasný, že to není žádná náhodná korelace, ale plošná kontaminace a šíří se pořád dál.“

Nevěřičně jsem zavrtěl hlavou. „Proč jsme na to nepřišli dřív?“

„Něco takovýho nikdo nečekal. Kontrolovali jsme namátkou po deseti vybraných vstupech každé měsíce, ale celých osm let se nic nedělo — a najednou to začne takhle hořet. Eddie dal dohromady časovou křivku. Není úplně přesná, ale je jasný, že ke všem událostem došlo s odstupem pouhých pár dnů, strašně rychle... tohle není samo sebou, něco to muselo způsobit.“

„A nějaký podezření?“

„Nic. Nemáme tušení, co se děje... ani jak to může dopadnout.“ Neodpověděl jsem. Nebylo proč... a to, co mě v tu chvíli napadlo, by Dan svou duší pragmatického vědce neocenil. Osm let jsme si hráli na bohy s hračkou, která nám spadla do klína z nebe..., a pravému Bohu asi právě došla jeho svatá trpělivost.

Konferenční místnost Pátrací skupiny 10 měla mezi zasvěcenými přezdívku Kamelot. Architektonický design Agentury byl sice dle mého skromného názoru k zblití a jeho autorem byl nejspíš zkrachovalý divadelní kritik, ale tahle místnost i přezdívka se mi líbila. Byla kruhová, uprostřed stál taktéž kulatý masivní stůl se zabudovaným hoemitem a šest pohodlných židlí. Stůl byl příjemně šedý stejně jako podlaha i strop a podél celé stěny se táhla ve výši očí prosklená vitrína. V ní ležely naše trofeje, originály skoro všeho, co jsme za posledních osm let často s nasazením života přitáhli z jiných světů v naději, že to tu bude k užítku. S tím, co jsme dělali, jsem zvláště po posledních událostech v duchu souhlasil čím dál míň, ale do té vitríny jsem se díval rád. Skrývaly se v ní sny... a když už nic, aspoň bylo vidět, že jsme odváděli dobrou práci.

Jak se dalo u Agentury čekat, většinu jejího obsahu a prvořadý cíl našeho zájmu tvořily zbraně. Na čestném místě u dveří sice trůnil vyleštěný světelný meč Luka Skywalkerera (šlohnout mu ho byla vážně fuška), ale jinak tu byl ještě nejmíň tucet dalších plazmo, paprsko a laserometů všech možných tvarů, konstrukcí i principů, snad ze všech známějších seriálů, knih i filmů za posledních sedmdesát let. Společného měly zřejmě jenom jedno: nefungovaly.

Když Pátrací skupina začínala, vypadalo to tak snadné. Prostě vybereme vesmír se synchronními fyzikálními konstantami, půjdeme tam, a když se nám něco bude líbit, odneseme si to domů. Zdálo se zcela logické, že když vezmeme žárovku z jednoho vesmíru a přeneseme ji do druhého, bude to přece pořád ta samá věc, která musí taky pořád stejně svítit — jenže skutečnost byla úplně jiná.

Jakmile jsme začali s transporty v praxi, rychle se ukázalo, že předměty jsou na svém vesmíru mnohem závislejší, než se na první pohled zdálo, a že dokonce i vesmíry navenek zcela totožné se od sebe často liší víc, než jsme vůbec tušili, že tu existují vazby a zákonitosti, o jakých neměla naše věda dosud ani ponětí. I když dálkový průzkum zjistil, že cílový svět má shodnou gravitační konstantu, rychlost světla a dokonce i tabulku prvků, nic to neznamenalo, protože jakmile jsme odtud něco přinesli, rychle se objevilo aspoň sto dalších věcí, které mikrosondy zjistit nemohly. Nejčastěji šlo o problém s energií. Třeba ta žárovka, která doma spotřebovala jen pár voltů, spolkala u nás sto kilowattů a ani neblikla. Přitom byla vyrobena z úplně stejných materiálů, ani na submolekulární úrovni byste nenašli rozdíl — až na to, že ten materiál vznikl z hmoty jiného vesmíru, byl tím pádem uzpůsoben jeho přirozeným podmínkám, a v těch našich fungovat prostě nemohl, protože vesmír se sice dal změnit, ale podstata látky zůstávala stejná. Z toho důvodu nebyla k ničemu většina těch krámů ve vitrině — třeba k nabití Lukova meče by nestačil ani celý Temelín — a na nějakou podobnou zradu jsme naráželi skoro všude. Nadsvětelný pohon ze Star Treku potřeboval k fungování subprostor, a jak prokázal už Einstein, nic takového tu prostě není, na čemž shořelo ještě nejmíň tucet dalších — teď už jsme se o něj ani nesnažili. Vakcíny proti AIDS a rakovině také vypadaly zprvu slibně, ale ukázaly se na nic ze stejných důvodů: zdejší choroby i protilátky se prostě zcela míjely s těmi z jiných vesmírů, třebaže geneticky a metabolicky mezi nimi absolutně žádný rozdíl nebyl. To mělo sice výhodu, že se ani žádný průzkumník nemohl nakazit a zavléct k nám nějakou nemoc odjinud, ale úplná výhra to zase nebyla, protože celý princip samozřejmě platil i naopak — k první ztrátě, kterou naše skupina utrpěla, došlo, když si jeden idiot navzdory zákazu vstřelil před skokem do kapsy baterku, jejíž devíti voltový monočlánek se po přenosu okamžitě změnil v miniaturní ekvivalent elektrické vysoké pece. Mimochodem, pamětní plakety mrtvých průzkumníků visely hned pod vitrinou — a od té doby byl jejich jedinou povolenou výbavou švýcarský armádní nůž.

Na druhou stranu jsme ale měli také úspěchy, díky kterým nás Agentura ostatně už dávno nezrušila. Ačkoliv přenášení věcí nebylo v devětadevadesáti případech ze sta k ničemu, při přenášení myšlenek se ukázaly výsledky mnohem lepší. Zatímco věci byly příliš svázané s hmotou původního vesmíru, myšlenky se daly adaptovat, upravovat, využít nepřímo. Když jsme přenesli prototyp reaktoru na studenou fúzi, nefungoval. Ale když jsme sehnali plány, podle kterých byl sestaven, navedlo to vědce Agentury na správný směr, díky čemuž ho nakonec objevili i u nás — a pak fúzní bombou spálili půl Iránu. Podobně nadějně prý přitom vypadal i vývoj léku na AIDS, program umělé inteligence a možná ještě leccos dalšího, za čím původně stála Pátrací skupina 10. Různé teoretické poznatky z vědy, fyziky nebo matematiky byly většinou rovněž využitelné bez potíží, neboť fungovaly na čistě abstraktních základech, do značné míry mimo okolní realitu — jak rád říkal Dan, Schrödingerova kočka mňouká všude stejně nahlas. Taky jsme za tu dobu už prostě získali čich, uměli líp odhadnout, za čím mělo cenu jít a za čím ne, takže naše úspěšnost jako celek stále stoupala... až dosud.

Dveře na opačné straně se otevřely a ostatní se začali trousit dovnitř — Eddie, Jay s bíle zavázanou rukou na páse, Carl s nápadně křivým, několikrát zlomeným nosem, který měl svou vlastní pohnutou historii, a nakonec Dan. To on mě kdysi přivedl do Agentury. Znal mě jako nikdo jiný... a na rozdíl od jiných do mě moc dobře viděl.

„Copak?“ zašklebil se. „Už zase zpytuješ svědomí?“

„Trochu,“ připustil jsem. „Přemejšlím, jestli jsme si tenkrát neukousli příliš.“

„Dobře,“ přikývl vážně. „Dokud o tom pochybuješ, tak to pořád jde... můžeš, prosím, dál?“

Dan si vždycky liboval v trochu dramatických gestech. Proto zavolal Noiru až nakonec — a rozhodně to mělo účinek. Zvláště Eddiemu, který jen seděl u řízení a nikdy nic zvenku neviděl, doslova spadla čelist a vypadalo to, že sotva popadá dech. Jay se naproti tomu jen znechuceně ušklíbl — jako jeden z nejstarších průzkumníků měl už všech emzáků a jiných potvor z paralelních vesmírů dávno plné zuby.

„Předpokládám, že jste o Noiře všichni slyšeli, konečně díky ní tu vlastně jsme,“ konstatoval Dan bez ironie, „a tak jsem rád, že ji mohu přivítat osobně... bude s námi pracovat, minimálně dokud se současná krize nevyřeší.“

Ostatní kromě Jaye zavrčeli něco na pozdrav, Eddie dokonce podal Noiře ruku, jako by byla nejmíň papež, a ona mu odpověděla, ale neušlo mi, že se dívá hlavně na mě. Smutně jsem se usmál.

„Tak co? Líbí se ti pokoj?“

„Ale ano,“ přikývla. „Změna k lepšímu je nepopíratelná... jen, jak dlouho asi budu mít tu čest ho obývat...“ Sarkasmus za ta léta pochytila dokonale — a já mohl jen sklopit oči.

„To nevím.“

„Takže, pánové,“ začal Dan, „naši situaci znáte, ale kvůli Noiře ji zopakují. Za posledních pět dnů jsme zaregistrovali náhlý a prudce negativní vývoj na prakticky všech vstupech, které jsme zatím kontrolovali. Detaily se sice vždy liší — jedná se o plošné epidemie, nukleární války či cizí invaze, náhlé změny klimatu a geologické aktivity, astrometrické posuny a řadu jiných, mnohem exotičtějších úkazů — ale konečným důsledkem je pokaždé zánik inteligentního nebo vůbec veškerého života v dané lokalitě. Doposud bylo prokazatelně zasaženo čtyřicet osm světů a s dvaapadesáti dalšími jsme zcela ztratili spojení — šance, že by k něčemu takovému došlo náhodou, je prakticky nulová. Naším cílem je samozřejmě odhalit příčiny a pokud možno podniknout opatření zamezující další eskalaci.“ Dan pokrčil rameny. „Návrhy?“

„Zachytili jsme to před pěti dny,“ promluvil nejdřív Carl, „ale z časové křivky je jasné, že první místo bylo zasaženo zhruba před týdnem. Pokud to souvisí s námi, muselo to spustit něco, co jsme v té době dělali — když zjistíme co, bude z čeho vyjít.“

„Na tom už se pracuje,“ souhlasil Eddie. „V té době jsme prováděli jen rutinní kontroly. Znovu analyzují data... Ale jestli jsme tenkrát provedli něco, čím tohle začalo, pak si vážně neumím představit* co to bylo.“

„Sejde na tom?“ namítl Jay. „Důležitější je teď snad jiná otázka — nemůže to nakonec dorazit až sem k nám?“

Viděl jsem, jak se Dan bolestně zašklebil — Jay a jeho přímé myšlení mariňáka. Jak ten dokázal hezky nahlas a bez obalu říct i věci, na které všichni ostatní jenom s hrůzou mysleli...

„To... bojím se, že nevím,“ vykoktal Eddie. „Ale zatím nevidím nic, co by naznačovalo...“

„Ale ani nic, co by nenaznačovalo!“ přerušil ho Jay. „A myslím, že tohleto „nic“ bysme měli rychle najít... ať tak nebo tak.“

„Och, děkuju pěkně, pane zelenej mozku!“ zavrčel Eddie vztekle. „To by mě fakt nenapadlo... myslíš, že si tu celou dobu jenom...“

„Co kdybychom se na to podívali jinak?“ uřel jsem ho rychle. „Existuje mezi těmi zničenými světy nějaký vztah? Myslím v širším smyslu — došlo k tomu v náhodném pořadí, anebo je tu systém? Jestli je tu systém, mohli bychom určit, jaký vstup bude zasažen příště a jestli existuje riziko i pro nás. A pokud to jde náhodně, aspoň odhadneme pravděpodobnost.“

Dan se tázavě zadíval stranou. „Eddie?“

„Já nevím, sakra! Zatím jsem měl plno práce jenom s kontrolami. Nemám čas na takový teorie... ale jistě. To nebude těžký ověřit.“

„Jistě. A neočekávám, že půjde o náhodu.“

Všichni jsme se jako na povel otočili na druhý konec stolu. Noiřina přerostlá hlava byla lehce nakloněná ke straně a její hlas zněl naprosto klidně.

„Můžete to upřesnit?“ požádal Dan škrobeně.

„Ovšem. Patrik má pravdu. Ve zničení těch světů bude systém. Náhoda možná hýbá vesmírem, ale je velmi předvídatelná — ať už jde o cokoli, nečekejte, že zůstanete stranou. Jakkmile jste jednou někam provedli transfer, propojili jste cílový vesmír natrvalo se svým i všemi ostatními, už tu není rozdíl. Pokud něco řetězově ničí všechno, co jste navštívili, zasáhne vás to taky, o tom nepochybuje... a vzhledem k rychlosti šíření se skoro divím, že se to už dávno nestalo.“

„Fajn!“ ušklíbl se Carl. „A nic lepšího nemáte?“

„Zatím ne. Ale něco vám poradím. Až začnete s výpočty, zkuste porovnat i shodné prvky ve způsobu zničení těch světů a jejich... původních předloh.“

Eddie překvapeně zamrkal. „Prosím? Já... teď nějak nechápu...“

„Chci říct,“ vysvětlila Noira, „že pokud jsem podstatu vaší činnosti pochopila správně, používáte k zaměření cílových vesmírů kvantové a morfické synchronicity... různých vašich knih, populárních příběhů, a tak dále. Je to správně?“

„No... a?“

„A musíte tedy mít nějakou představu, jak má ten který svět původně vypadat, co se tam odehrává. Vzhledem k povaze vašeho druhu předpokládám, že o nějaké katastrofy nebo konflikty nebude nouze. Takže zkuste některé vybrat a přidat je do celkového modelu spolu s vašimi akcemi. Kdo ví... možná najdete větší souvislost, než sami tušíte...“

Viděl jsem, jak se Eddie po Noirřiných slovech zarazil, otevřel ústa, jako by už chtěl něco říct, ale Dan rychle ukázal prstem ke stropu a zavrtěl hlavou. Všichni jsme mu rozuměli. Jednou asi před pěti lety náhle vyhořela jedna zářivka ve stropě, a protože Jay si potrpěl na pořádek a neměl chuť volat kvůli každé hlouposti opraváře, rozhodl se, že to zařídí sám. Takže odmontoval kryt — a bác ho, uvnitř našel krásnou sadu štěnic s drátem nejspíš rovnou někam na vedení Agentury, jen tak pro jistotu. Samo sebou jsme neřekli ani slovo. Jay prostě zase všechno zavřel, hezky zavolal údržbu a jeli jsme dál jako předtím, s tou výjimkou, že se v případě nějakých ošemetnějších záležitostí konala po oficiální poradě ještě druhá neoficiální, většinou na pánském záchodku za rohem. Jediný, kdo o tom přirozeně neměl ponětí, byla Noira, ale dovtípila se okamžitě a jen lehce nadzvedla obočí.

„Fajn,“ uzavřel to rychle Dan. „Takže pokud nemáte nic dalšího, dáme se do práce. Eddie, měl by ses trochu vyspat, vypadáš hrozně. Vezmu to za tebe, s Noirou a sejdem se zase ráno v šest.“

Všichni to rychle odkývali, zvedli se — a zamířili na záchod. Problém byl, že nešlo nijak zjistit, jestli tu nejsou nastražené ještě další štěnice kdekoli jinde. K tomu bychom potřebovali zvláštní vybavení, jehož sháněním jsme se mohli leda prozradit, takže jsme si museli prostě dávat pozor všude, ale tohle místo bylo pořád nejlepší. Ve vedení Agentury totiž jistě působilo hodně paranoiků a magorů, ale snad míň uchylů, kteří by strkali mikrofon do mušle... i když, jak často říkával Dan, tady jeden nikdy neví. Cestou se na mě Noira zadívala a znovu potrásla hlavou.

„Začínám chápat, co jsi myslel těmi zdi... ale jak můžete v takových podmínkách pracovat?“

Blesklo mi hlavou, kdy nás odsud vlastně naposled pustili na vycházku ven. Bylo to osm měsíců, nebo už deset? Teď zrovna jsem si nebyl jistý... usmál jsem se a konstatoval hořký fakt.

„Musíme.“

Na záchodě si Jay stoupl před dveře a Dan kývl na Noiru. „Teď máme klid — takže co jste prve myslela tou otázkou?“

Pokrčila rameny. „Určitě jste studovali technickou databázi mé lodi — museli jste, jinak bychom tu nebyli. Ale pochopili jste, co bylo míněno pod číslem 827 na tom, čemu Patrik říkal Seznam smrti? Při výslechu jsem vám to řekla — ale pochopili jste to?“

Eddie váhavě přikývl. „No... měl jsem za to, že jo. 827 je kaskádová deformace, která vznikne, když se v propojených vstupech objeví moc shodných bodů. Tedy, když napojíte dva objektivně blízké vesmíry, vyvoláte u nich sklon k vzájemné interakci... něco jako magnetismus nebo tvarová paměť. Jeden vesmír si začne zvolna osvojovat rysy druhého, až... a do prdele!“

Eddie rázem zbledl a Noira jen znovu přikývla, na okamžik to vypadalo skoro, jako by se smála. „Tak už vám to došlo?“

„Co jako?!“ zavrčel Carl. „O čem to vy dva žvaníte?!“

„Mluvíme o tom, že multiverzum není statické,“ odvětila Noira. „Ačkoliv se dá velmi zjednodušeně popsat jako nekonečná množina všech možných paralelních vesmírů, ve skutečnosti je jejich reálný počet proměnlivý a vzdálenost nestejná. Závisí to na počtu pozorovatelů. Když například teď vezmu tady za kliku, někde v multiverzu bude existovat vesmír, kde se ta klika ulomí a zůstane mi v ruce. Ten svět je skutečný jako všechny ostatní, ale zaměřit ho odsud transferovým zařízením není možné, protože rozdíl mezi ním a tímto je nesmírně nepatrný — spočívá pouze v nás pěti, kteří tu událost sledujeme a můžeme tak odchylku mezi nimi rozpoznat. Princip je stejný jako při pozorování elementárních částic. Už tím, že se díváme, ovlivňujeme jeho průběh, a to je i podstatou přirozené rovnováhy mezi vesmíry. Jenže transferové zařízení tuto rovnováhu narušuje. Vytváří něco jako virtuální pozorovatele, a tím k sobě přitahuje vesmíry takřka násilím. U těch, které se od sebe díky svým vlastním pozorovatelům liší v mnoha událostech, je tento vliv nevýznamný. Ale kdybychom se dokázali napojit na vesmír, kde se ulomila klika, stačil by, aby došlo k protržení bariéry, která nás odděluje. Oba světy pak prostě splynou — a v tu samou chvíli by se ulomila klika i na těchto dveřích. Z našeho pohledu by k tomu došlo jen náhodou, bez zjevné příčiny, na základě skrytého vzorce, ale došlo by k tomu... a teď to porovnejte s tím, co se děje zde, jen ve větším měřítku...“

Dan pomalu přikývl. „Takže tu je dejme tomu vesmír, kde lidstvo vynalezlo lék na rakovinu, a druhé, ve kterém ho napadli mimozemšťani. A když se to spojí — máme vesmír, kde lidi najdou lék na rakovinu, a pak je najednou přepadnou emzáci. Takhle nějak to myslíte?“

„Ano. Přesně takhle.“

„Ale jak by to bylo možný!“ vzpamatoval se Eddie. „Oba tyhle světy jsou přece od sebe díky počtu pozorovatelů nesmírně daleko. Jak by mezi nima mohlo dojít k takové reakci!“

„Kdyby šlo jen o ty dva, tak nemohlo. Jenže vaše skupina působí už osm let. Za tu dobu jste napojili kolik světů, sto? Dvě stě?“

„Tři sta sedmdesát... ale na některý jsme vůbec nevzkročili, byly to jenom pokusy!“

„Na tom nezáleží. Ale vy jste nezřídili žádné další transferové stanice v jiných vesmírech, že ne? Všechno jste řídili jen odsud, z této planety.“ Noira se už ani neptala.

„Ne... proč bychom to dělali?“

„Protože byste rozložili tlak na multiverzum. Když jste stáhli víc než tři sta vesmírů do těsné blízkosti jednoho, narušili jste lokální rovnováhu. Pro kaskádu neexistuje žádný vzorec ani přesná hranice, za kterou k ní dojde. My ji aspoň nikdy nenašli, ale čím víc vesmírů propojíte, tím víc roste riziko. Efekt se sčítá, jako když topíte pod uzavřeným kotlem, násobí se s každým dalším transportem..., až to najednou prostě vybuchne.“

„A jak to všechno víte!“ zaútočil Carl ostře. „Říkáte, že to nejde spočítat — tak jak si tím můžete bejt tak jistá!“

„Vím to,“ opáčila Noira klidně, „protože se nám to už stalo, hodně dávno, když jsme s celou technologií teprve začínali. Naštěstí jsme ale tenkrát nebyli tak zbrklí a dokázali to včas zastavit.“ Znovu zavrtěla hlavou. „To vás vážně nikdy nenapadlo, proč jsem k vám přiletěla? Má loď nebyla ozbrojená. Měla na palubě pouze to zařízení a řekla jsem vám, že jen prolétám — to vás nenapadlo zeptat se, proč bychom měli cestovat takhle, když můžeme prostě skákat? Založili jsme kolonie na mnoha planetách v mnoha světech, ale kdybychom se přesouvali rovnou z jednoho na druhý, brzy by se to celé zhroutilo. Proto používáme vždy několik dalších vesmírů jako mosty, úmyslně volíme delší cesty...“

„Abyste zmenšili tlak na multiverzum,“ dokončil Eddie tiše. „Když použijete víc vesmírů a spočítáte si, jak je pravidelně střídat, negativní efekt bude minimální, protože se rozloží do celého systému, vyruší se navzájem... to je geniální! Jak jste...“

„Na tom nezáleží!“ uťal jeho nadšení Dan. „Tvrdíte, že jste to tenkrát zastavili včas — takže se dá něco udělat?“

„Částečně ano. Nemůžete zachránit žádný vesmír z těch, které jste navštívili. Ale protože tady je transferové zařízení, můžete ho použít k obrácení polarity... k jednorázovému odříznutí se od všech ostatních, a tím i od kaskády.“

„A to bude znamenat co?“

„Vynulujete souřadnice, a tím i spojení na všechna místa, která jste zkoumali. A během přepólování následně ztratíte celé zařízení... což bude přirozeně znamenat konec vaší činnosti.“

Zůstali jsme stát jako opaření. „A když to neuděláme?!“

„Pak rozpad zasáhne jako poslední i tento svět. A poněvadž narušení je zde logicky největší, nedojde jen k pouhému dalšímu splynutí, ale k reakci na kvantové úrovni, v mnoha směrech podobné anihilaci hmoty a antihmoty. Bud celý vesmír, ale každopádně tato planeta bude zničena a vy všichni zemřete.“

Noira to řekla naprosto lhostejně, nezúčastněně, jako by se jí to vůbec netýkalo..., a když jsem se na ni díval, najednou se mi vybavila Magnusenová. Polkl jsem.

„Myslím, že zapomínáme najedno: pro tohle nemáme ani jediný důkaz. V paměti lodi je akorát ta poznámka 827, která může znamenat skoro cokoli, a pak už tu jsou jenom Noirina slova a tahle teorie. Neříkám, že není správná — ale fakt věříte, že nám Agentura dovolí jenom na základě toho všechno sbalit?“

U umyvadla v rohu ponuře kapal kohoutek a nikdo nepromluvil ani slovo, až po hodně dlouhé chvíli Dan.

„Dobře — jedno po druhém. Můžeme nějak jednoznačně dokázat, že je to tahle... kaskáda? A když ano, kolik máme času?“

„Co se času týče, půjde určit dost přesně na základě rychlosti dalšího... postupu. Ale důkazy, které zřejmě požadujete, budou jen nepřímé. V databázi lodi nenajdete o kaskádě nic víc prostě proto, že jsme to nepokládali za nutné. Při rozpadu prvních kolonií jsme ztratili přes sto miliard lidí. Každý z nás moc dobře ví, o co jde, aby to bylo třeba nějak dlouze popisovat. Můžete posoudit celý systém, udělat si ze získaných údajů svůj názor — ale nakonec to stejně skončí jen na tom, jestli věříte nebo ne. Lituji...“

To bylo samozřejmě přesně tím, co nechtěl slyšet — ale přesto Dan jen přikývl. „Dobře... tak začneme aspoň s tímhle. Eddie, Carle, dejte si chvíli pauzu, a jdeme na věc. Ostatní se trochu prospěte... a zejtra se sejdem radši hned tady, pro jistotu.“

Otočil se, vyšel ven a já ještě zaslechl Jayův hlas. „Tak co?“

„Coby?“ opáčil Carl stroze. „Konec světa.“

„Už zas?“

Nezasmál jsem se tomu. Jenom jsem stál, díval se na Noiru, ona se dívala na mě a ani jeden se neměl k odchodu. Oba jsme mlčeli... a já cítil, jako by se kolem najednou ochladilo.

„No tak, Patriku.“ Tenkými rty naznačila úsměv. „Nechtěl ses ještě na něco zeptat?“

„Ani ne,“ opáčil jsem tiše. „Vyložilas to fakt hezky... až mě trochu udivuje, jak jsi na to přišla tak rychle. Vypadalo to skoro, jako bys přesně věděla, o čem bude řeč, ještě než jsme vůbec začali, nemáš taky ten dojem?“

„Ne. Věděla jsem to, protože mám více zkušeností než vy, což je myslím pochopitelné. Nebo máš snad jiný názor?“ Uvědomil jsem si, že to znělo málem jako výzva.

„Ale ne,“ zavrtil jsem hlavou. „Vůbec ne. Jen je mi divné... vzhledem k tvým zkušenostem... že ses mi o ničem z toho nezmínila už tenkrát.“

„Ach tak... no, nejspíš jsem na to zapoměla.“

Byla to ubohá lež — ale vzápětí mi došlo, že přesně taková být i měla. Noira věděla, že mám pravdu, a já věděl, že to ví. Oba jsme věděli všechno, snad jen kromě toho, proč — ale copak na tom teď záleželo? Nepochyboval jsem, že její teorie je správná, bez ohledu na Agenturu byla jediným, kdo se v tom všem vyznal natolik, aby s tím mohl něco udělat... a jenom blázen bojuje v hořícím domě. Přinutil jsem se usmát.

„Jistě... pořád na něco zapomínáme.“ Prošel jsem kolem ní a natáhl ruku ke klíce. „Myslím, že jestli nejsi moc unavená, Eddie by uvítal menší pomoc s výpočty. Já... teď asi půjdu chvíli spát.“

„Dobře. Dobrou noc, Patriku.“

„Dobrou noc.“

Vyšel jsem ven... a až po několika krocích si uvědomil, že to řekla skoro jako rozloučení. Rozloučení s přítelem — protože až se zítra vzbudím, bude tu už někdo úplně jiný...

Ten den jsem byl vážně unavený. Přesto jsem spal bídě... jako ostatně často poslední dobou. Ne že by mě zase tolik vzalo, co se možná brzy stane — protože stál snad konec světa za to, aby si s ním člověk dělal starosti? Ne že bych tak přemýšlel, co všechno mi Noira možná ještě zatajila — protože mělo snad smysl se tím ještě zabývat? Ne, přemítal jsem o věci, která za to sice taky nestála, ale někdy si prostě nemůžete pomoci — o svém svědomí.

Za kolik z toho, co se právě dělo, jsme byli zodpovědní my?

A za jak velkou část já osobně?

Kdy to vůbec celé začalo — v roce 1964, když Hugh Ewerett publikoval Teorii mnoha světů? Anebo v pětasedmdesátém, když se CIA, MI6 a Mossad spojily, aby vytvořily Agenturu a roztáhly její chapadla po celé zeměkouli?

Anebo to začalo, až když v Novém Mexiku ztroskotala ta loď?

V té době jsem byl jenom pucflek s doktorátem a kójí v pražském sklepe BIS, kde jsem do noci luštil šifry a pamflety kdekaké bandy íránských břídilů. Dan mě vytáhl ven, protože věřil, že mám na víc, protože byl můj přítel a protože Agentura hledala někoho, koho by se pak mohla bez větší ztráty zbavit. Přijal jsem a byl za tu šanci vděčný — je snad hloupost zločin? Když Noiru vytáhli z toho vraku, nevěděli jsme nic. Jistě, nenašly se žádné zbraně, ale klidně mohla být třeba posel nebo nějaký průzkum před invazí. Museli jsme mít jasno a komunikace byla jediná cesta... Bože, když jsem ji uviděl poprvé, málem to se mnou praštilo. Přece jsem nemohl tušit, kam to nakonec povede, a otázka, co s ní bude pak, mě prostě vůbec nenapadla, měl jsem příliš práce. Na dorozumění s mimozemšťanem neexistuje příručka. Byla to jedna velká šílenost, nepřetržitá improvizace, navíc pod neustálým tlakem Agentury, která požadovala výsledky teď hned. Neměl jsem prostě čas lámat si hlavu ještě s něčím dalším... anebo jsem to jenom uměl sám před sebou tak dobře předstírat?

Dobrá, pak jsem asi překročil hranici. Během těch dlouhých hodin, kdy jsme se snažili si navzájem porozumět, jsem v Noire pomalu přestal vidět jen nestvůru s dýňovou hlavou a čtyřmi pavoučími prsty, a už tenkrát se mi to přestávalo líbit — ale co jsem měl asi udělat? Odejít, schytat nejspíš kulku do hlavy a ji v tom nechat samotnou? Copak by mé svědomí asi řeklo tomuhle... pak?

Trvalo to dlouho, ale nakonec jsme pochopili skoro všechno, co nám řekla — i když asi ne, co nám neřekla. Uvědomili jsme si, co máme v rukou, tu úžasnou možnost cestovat mezi vesmíry vymezenými jen hranicemi naší vlastní představivosti, šanci skutečně vidět všechna ta místa, která jsme si sami vysnili, a založili Pátrací skupinu 10. Jistě, zahrávali jsme si s věcí, které jsme nerozuměli a která nám možná ani nepatřila do rukou, ale byli jsme prostě zvědaví. Kdyby to byl zločin, Einsteina i Armstronga by nejspíš museli pověsit — a já? Měl jsem se otočit zády a dělat, že se nic neděje? Co bych tím změnil? Mé místo by zaujal někdo jiný a všechno by šlo dál vstříc stejnému konci, ať jsem uvažoval jak chtěl, nemohl jsem najít žádný bod, kde bych se zachoval špatně, ani okamžik, kdy jsem měl jednat jinak... ale proč jsem se potom cítil tak zle?

Věděl jsem proč. Všechny ty miliardy lidí v dalších vesmírech, kteří už zemřeli nebo zemřou. Vlastně to bylo k smíchu, abstraktní matematika. Existovali přece miliónkrát a stamilionkrát, znovu a znovu v každé z nekonečna myslitelných variant skutečnosti..., ale pořád to byli lidé. Určitě se předtím ptali, zač na ně Bůh seslal takový trest, a netušili, že za Boha dneska zaskočilo pět idiotů a jeden létající talíř. Ať úmyslně nebo ne, to byla žalostná bilance... a podílel jsem se na ní taky, s tím se nedalo nic dělat. Ano. Nedalo se už vůbec nic dělat — má jediná omluva....

Zadíval jsem se na hodiny — skoro pět. Na kňučení budu mít dost času, když přežijeme a Agentura bude tak laskavá, teď bylo třeba se hnout. Dopřál jsem si rychlou sprchu bez snídaně, oblékl se a v chmurné náladě dorazil na záchod jen chvilku po ostatních. Eddie s Danem vypadali stejně přepadle jako já. Očividně se v noci taky moc nevyspali, Carl byl pořád stejně napružený a vztekly, Jay pro změnu obvykle otrávený, a Noira... na okamžik jsem měl dojem, že ji vývoj věcí docela těší.

„Tak jak to vypadá?“

Eddie jen mávl rukou. „Našli jsme shodné prvky ve všech zasažených vstupech, přesně jak řekla Noira, a vypracovali model. Sedí dokonale, jenom během noci jsme monitorovali rozpad dalších dvaatřiceti předem určených světů... a blíží se to čím dál rychleji.“

Nepřekvapilo mě to — a vlastně ani nevyděsilo. To byla výhoda práce tady. Definitivní poznání, že váš život už ve skutečnosti nepatří vám, ale závisí čistě na rozmarech lidí, které zpravidla ani nikdy neuvídíte, natož abyste je mohli nějak ovlivnit, vás časem oprostilo od přílišného prožívání takových maličkostí jako strach, i od většiny dalších emocí... jenom jsem kývl.

„Kolik času máme?“

„Tři, možná čtyři hodiny.“

„A nejméně dvě zabere nutná příprava systémů, možná i víc,“ doplnila Noira. „Navíc k rozpadu nedojde naráz v jednom okamžiku. Nejprve začneme pozorovat jistě... vedlejší efekty, které budou zejména v okolí transferového zařízení sílit ještě nějakou dobu před skutečným časem nula — pokud vážně chceme něco podniknout a mít aspoň teoretickou šanci na úspěch, měli bychom začít hned.“

Zaujaly mě ty „vedlejší efekty“ — ale Carl mi přetrhl myšlenku.

„Takže vy to vážně chcete udělat?!“ vybuchl. „Zničit všechno teď, když se nám konečně daří, jenom kvůli nějakým kecům té...“

Dan se na něj klidně zadíval. „A máme na vybranou? Nebo snad máš nějakou teorii, která ty... kecy zpochybňuje?“

„A co Agentura?! Nemůžeme to provést bez povolení... za to nás všechny vyškrtnou!“

„I kdybych o povolení zažádal a měl jistotu, že ho dostanu, než dorazí, bude pozdě. Jako velitel skupiny mám pravomoc dělat samostatná rozhodnutí v zájmu projektu a tohle do ní podle mého spadá taky, i když jde o jeho ukončení. Co se vás týče, posloucháte jen moje rozkazy... a všichni víme, že jestli se nás vážně budou chtít zbavit, prostě půjdou a udělají to, s povolením jako bez něj. Tak nebo tak v tom budeme aspoň spolu..., ale když nechceš, nikdo tě nenutí. Na ošetřovně jsou sedativa. Něco ti píchnu, do hlášení napíšu, že jsi odmítl spolupráci bez pověření, a to by jim snad mělo stačit. Víc stejně udělat nemůžu, takže?“^

Carl jen polkl, rychle otevřel ústa... a zase je zavřel. Znal Dana už dost dlouho, aby věděl, že neblafuje — nuceně se usklíbl.

„Ale no tak! Snad vážně nevěříš, že mám z těch debilů tam nahoře takovej vítr!“

„Ne.“ Dan potlačil úsměv. „To by mě ani ve snu nenapadlo.“

„Působivé.“ V Noiřině hlasu se ozval známý sarkasmus. „Neříkáte tomuhle čest mezi zloději?“
„Spíš mezi zoufalci,“ zabručel Eddie. „Pojďte radši na věc!“
„Ještě moment!“ Carlův hlas nás znovu zarazil, najednou až podezřele klidný. „Když jsme se tak hezky bavili... nevíš, jestli jste si náhodou něčeho?“

„Ne... čeho?“

„Že ten kohoutek už nekape!“

„Co... Ale ne!“

Já i ostatní jsme dál zírali jak blázni, ale Dan pochopil okamžitě a doslova po hlavě se vrhl na mokrou zem pod umyvadlo... protože kdo by tak asi v Agentuře spravoval bez ohlášení kapající kohoutky přes noc, pokud —

Zatočila se mí hlava. „Neříkej, že...“

„Jo!“ vztekle mě přerušil. V kleče jen přešel rukama po spodní straně umyvadla, tou levou za něco zatáhl. Mrštil malou krabičkou na zem, dupl na ni a šíleně zaklel. „Taky že jo — napíchnutý!“

„Svině! Co teď?!“

Dan nezaváhal ani vteřinu. „Musíme to tu uzavřít. Rychle!“

Vyletěli jsme ze dveří jako střelení a Noiru, která nemohla vědět, o co jde, jsme tam nechali prostě stát. Jakožto rizikové mělo naše patro na všech přístupech i větracích šachtách hermetické uzávěry. Byly sice navrženy hlavně proti úniku čehokoliv nebezpečného ven, ale naopak fungovaly stejně dobře — a teď, když nás měli nahrané, jak kujeme pikle proti svaté vůli Agentury, už nebylo co ztratit, zbývalo jen zachránit, co se dá.

Bohužel to vypadalo, že my sami do té kategorie patřit nebudeme.

Doběhli jsme do řídicí místnosti, Dan a Eddie skočili ke svým terminálům — a o pár vteřin později světla po-temněla a kolem začala zvonit diskrétní siréna biologického poplachu.

„Hotovo!“ vydechl Eddie. „Uzavřeno. Kdy myslíš, že tu budou?“

„Záleží na tom, jak monitorují ty štěníce. Jestli mají jenom záznamník, mohlo by to chvíli trvat. Ale jestli tam sedí služba nepřetržitě, začne mela...“

Na panelu před Eddiem se rozblíkala kontrolka. „Už nás volají kvůli alarmu. Co mám říct?“

„Nic! Ať si lámou hlavy, čím déle, tím líp... kde je Noira?“

„Tady,“ ozvalo se klidně ode dveří. „Jestli správně chápu poslední vývoj, budete zřejmě chtít, abych si pospíši-la.“

„Jo, to sakra budem!“

„Dobře.“ Noira zasedla do křesla, které Dan uvolnil, s výrazem lehkého znechucení začala dlouhými prsty slou-pávat z emzáckých znaků na klávesách ušmudlané nálepky s latinkou, a pak se otočila zpět k nám. „Nechci být nez-dvořilá, ale tohle bude složité a za osm let jsem trochu vyšla ze cviku... půjde to rychleji, když mi nikdo nebude koukat přes rameno.“

Dan bez odporu přikývl. „Fajn. Eddie vám pomůže a my to tu zatím zkusíme nějak pohlídat... hlavně si, proba-ha, pospěšte.“

Vyšli jsme ven a Carl se podezřívavě ohlédl. „Ty jí věříš? A co zajištění těch uzávěrů? Seš si jistej, že se přes ně nedokážou nějak dostat, až jim to dojde?“

„O ni strach nemám, ale ty uzávěry... Pokud vím, kód k otevření se musí zadat současně z obou stran, aby to nikdo nemohl udělat bez souhlasu druhého... ovšem jak znám Agenturu, určitě tam mají zadní vrátka. Ovládací kabely jsou ve stěnách — myslíš, že tu najdeme něco, čím by se daly přerezat?“

„Na marodce jsou laserový skalpely. A mám dojem, že ve skříni dole bylo i nějaký požární nářadí, sekery a tak...“

„Skvělý... uděláme to radši hned.“

Nedokázal jsem se pořád zbavit nutkavého pocitu, že jsme někde něco moc důležitého přehlédli — ale otočil jsem se, vyrazil za ním a Carl mě následoval. Na mudrování teď nebyl čas. Kostky ležely na stole. A než ta hra definitivně skončí, měli jsme toho ještě dost na práci.

Další hodina pro mě uplynula napůl zahalena v jakémsi podivně zamlženém oparu neskutečna. Z požární skří-ně jsme sebrali sekery a s barbarským nadšením se pustili do plastového obložení zdí u výtahu i nouzového výcho-du. Kupodivu to šlo dost snadno a za chvíli bylo jisté, že se k nám už nikdo hned tak nedostane, ať má kódy jaké

chce. Bohužel to kromě ovládnutí uzávěrů odnesly i všechny ostatní dráty včetně těch k zářivkám, takže když jsme skončili, zbyla nám jen modrá nouzová světla s vlastními bateriemi dole u podlahy a celé naše technicky vysoce vyspělé pracoviště získalo vzhled dlouhodobě užívaného squattu v pokročilém stadiu vybydlenosti. Vrátili jsme se do poradní místnosti, Carl ještě s gustem vymlátil teď už stejně nefungující stropní panel se štěnicemi, a pak jsme jen seděli okolo kulatého stolu v pochmurném šeru těch modrých světél a čekali, kdoví na co vlastně. Jay si na chvíli někam odskočil a vrátil se se dvěma automatickými pistolemi Sigsauer i s rezervními zásobníky, jednu si nechal a druhou k mému úžasu šoupl mně, jako by čekal, že snad budu vědět, co s ní. Cívil jsem na to jako blázen, jelikož jsme měli vlastní zbraně přirozeně přísně zakázané, ale když jsem se zeptal, kde je vzal a jak je sem, probůh, vůbec dokázal propašovat, dost nehezky se ušklíbl a prohlásil, že jen někoho oddělal — to mi úplně stačilo. Jinak jsme mlčeli... a bylo příznačné, že nikdo neprojevil žádný zvláštní zájem ani o to, jak asi mezitím pokračují věci v řídicí místnosti. Dan se nakonec zvedl, bez valného nadšení prohlásil, že se tam zajde podívat, a já se odhodlal kousnout do toho sám.

„Ale stejně, když to vyjde... myslíte, že nám prominou tenhle binec? Chci říct, zachraňujeme přece i jejich zadky...“

Nikdo mi neodpověděl — ale já naprosto přesně věděl, jak pitomá ta otázka byla, dokonce ještě než jsem ji stačil dokončit. V Agentuře už hodně dávno nezáleželo na nějakých dobrých úmyslech, a dokonce ani faktech. Záleželo jen na dvou věcech: aby bylo vždycky všechno přesně podle předpisů a aby se každá akce shodovala s „vyšším zájmem“, to jest s okamžitým názorem těch nahoře, ať už jakýmkoliv. Kolik lidí při tom nebo kvůli tomu zařve, bylo zcela vedlejší — a i když o vyšším zájmu se dalo jen málokdy spekulovat předem, to, co jsme právě dělali, porušovalo snad všechny agenturní předpisy odshora až dolů, a tím pádem jsme to měli spočítané.

„Do háje!“ zabručel Jay. „Doufám, že se s tím aspoň nebudou moc patlat a vyřídí to rychle.“

Znělo to spíš mrzutě a znuděně než vyděšeně, ale všichni jsme věděli, kam míří. Jmenoval se Adam, jeden z průzkumníků jako Jay. Byl ve skupině od začátku, znali jsme ho moc dobře, a z ničeho nic se dostal do podezření, že odsud něco vynesl. Na čem se to podezření vlastně zakládalo, nám nikdy neřekli. Prostě ho jednou uprostřed noci sebrali a o pár dní později nás všechny nahnali dolů na biologický k výslechu — nebo spíš, aby ukázali, co z něj zbylo, a nahnali nám strach. Povedlo se. Z věcí, které jsem tam tenkrát viděl, mám noční můry ještě dneska, a to už je co říct, při představě, že by to mělo čekat i mě... najednou jsem byl zatraceně rád, že mi Jay dal tu bouchačku.

„Ale no tak!“ Carl se pokusil o povzbudivý tón. „Snad nebude tak zle. Když jsme přežili i to mé rande tenkrát...“

Navzdory okolní náladě jsem se nedokázal ubránit smíchu, a dokonce i Jay se lehce ušklíbl. Když Carl přišel k naší skupině, asi měsíc po smrti Adama, rychle se ukázalo, že byl jako kluk dost zažraný do science fiction a Star Treku a že ho to bohužel nepustilo ani později. Zvláště v oblíbeně měl jednu z jeho posledních sérií, nevím už, jak se to jmenovalo, něco o klingonské velitelce, která se snaží vrátit s lodí odněkud z druhého konce Galaxie nebo tak. Carl to znal prakticky nazpaměť. Dokonce fakt *uměl* klingonsky, díky čemuž mohl skoro komukoliv po libosti sprostě vynadat bez sebemenšího rizika, že se na to přijde, což jsem mu občas děsně záviděl, a jak zjistil, že jsme schopni bez větších problémů napojit nejen tenhle svět, ale i libovolné konkrétní místo, nebyl k zastavení. Hučel do nás týdně, až to skončilo něčím naprosto neskutečným, totiž tím, že jsme zfalšovali celou jednu akci, aby si mohl dopřát schůzku se svým idolem. Prošlo nám to jen proto, že jsme v té době už věděli o těch štěnicích v Kamelotu, a hlavně díky Eddiemu, který ovládal systémy natolik, že mohl změnit údaje, aby si Agentura myslela, že ve skutečnosti někde sháníme recept na vodíkovou pumu v krabičce od sirek nebo něco podobně stupidního. Carlovi se tedy splnil jeho sen — jenže všechno asi nevyšlo úplně tak, jak mělo. Ani přes náš usilovný nátlak nikdy neprozradil, co se v těch šestnácti hodinách vlastně semlelo, že z návratové místnosti vyvrávoral bez tří zubů, zato s dvakrát zlomeným nosem, vyhozeným ramenem, prasklou klíční kostí, třemi nalomenými žebry a pokousaným obličejem, o zranění v intimních partiích raději nemluvě. Od té doby už klingonsky neřekl jedině slovo, a když teď zřejmě brzy umřeme, blesklo mi, že bych z něj měl ještě naposled zkusit vytáhnout, co se tenkrát stalo — ale v tu chvíli se ve dveřích objevil Dan. Vypadal nějak divně.

„Všechno jde podle plánu! Eddie říká, že to vyjde, zbývá tak půl hodiny... ale poslouchejte!“ Vzrušeně se předklonil. „Noira tvrdí, že v těch pár minutách před konečnou změnou polarity bude ještě poslední možnost

transferu. Nepůjde nastavit cíl, byl by to skok naslepo a nikdo nemůže říct, kde nás to vyhodí — ale aspoň nějaká šance. Co říkáte?“

Překvapeně jsem se narovnal — a Jay jen klidně pokrčil rameny.

„Koukejte, je mi sakra fuk, kde mě ten krám vysype — hlavně když budu pryč odsud!“

Úžasně — ten chlap snad uměl číst myšlenky...

„Fajn!“ přikývl Dan. „Myslím si to samý... ale v tom případě bysme si měli trochu sbalit na cestu, aspoň to nejnutenější. Nechce se mi přistávat někde na pláži s holým...“

Nad mojí hlavou něco zeleně bliklo.

„...zadkem. Nějaký šaty, jídlo, peníze, když budeme mít štěstí a skončíme někde, kde je mužem použit, taky třeba počítače, věci z...“

Zelené světélko bliklo znova a rozsvítilo se silněji, pak se k němu přidalo druhé, červené. Koukal jsem na ně, hubu málem dokořán, a Dan si konečně všiml, že něco není v pořádku.

„Co je?“ zarazil se.

Mlčky jsem ukázal hlavou k vitríně nad sebou. Otočil se, ztuhl stejně jako já... a v tu chvíli zahřměl výbuch.

Nedalo se říct, že jsme leknutím nadskočili. Nadskočila s námi celá místnost i s podlahou, zdi praskaly, od stropu se s řinčením sypalo sklo, omítka a sem tam nějaká cihla. V první chvíli mě napadlo, že se Eddiemu s Noirou konečně povedlo vyhodit nás do vzduchu — ale bohužel stačilo vykounout ven, podívat se na ten oblak dýmu, který se valil modrým šerem od nouzového východu jako pohyblivá zeď, a rázem bylo všechno jasné. Dostali jsme návštěvu.

Uzávěr v chodbě tvořily dvoje pancéřové dveře vzdálené od sebe čtyři metry. Jakmile se prach trochu usadil, bylo vidět, že vnitřní úplně zmizely, vnější jsou zprohýbané jak harmonika s mezerou dobrého půl metru od okraje... a za tou škvírou se míhají žlutá světla, nepochybně připevněná k výstroji členů zvláštního komanda Agentury, které tam právě pokládalo další nálož. Hrůzou se mi rozklepala čelist a Jay s vytřeštěnými očima polkl.

„S dvouma bouchačkama je neudržíme ani náhodou, až sem vlítnou! Musíme pryč, zpátky do řídicí místnosti a zabarikádovat se!“

„Kecy!“ zasténal Carl. „Jestli se probourali přes tohle, tak tamty dveře zmáknou za vteřinu. Do hajzlu, to je v...“

„Ticho!“ Dan se rychle otočil. „Jaji, Patriku, vemte stůl z laborky! Netroufnou si házet granáty tak blízko zařízení a je dost silnej, snad chvíli vydrží. Carle, kde je klíč vod té vitríny?“

„Cože?! Blázníš, co chceš teď...“

Tentokrát se výbuch ozval přímo za našimi zády, doplněný ještě o ostrý praskot elektřiny. Pár střepů nám prolétlo těsně nad hlavou, cítil jsem, jak mě to uhodilo do zad, a když jsem se otočil, z místa, kde jsme ještě před vteřinou seděli, šlehal rudý plamen. Stůl i kus vitríny byl napadrť, v díře do zdi by se dal zaparkovat bavorák, mimozemské hračky rozházené všude mezi hořící hromadou dřeva a skla. Každá druhá svítila nebo blikala jak vánoční stromeček, do praskotu ohně jsem slyšel pípání a bzučení snad všech možných tónů a Carl na to šokované civěl.

„To... přeci nejde!“ vypravil ze sebe. „Ty krámy tu nemůžou fungovat, to není...“

„Ale je!“ utrl se Dan. „Neslyšel jsi... vedlejší efekty! Jak se blížíme k bodu nula, bariéry se hroubí a dochází k prolínání konstant! Proto ty věci fungujou, aspoň chvíli, než se to celý rozpadne... pomoz mi nějaký sebrat!“

„Já?! A... co když zas nějaká vybuchne...“

„Nežvaň a dělej! Zatopíme těm hajzlům, že na to nezapomenou!“

Carl strnul. Dvě sekundy ještě zíral... a pak se prudce nadechl, bledý obličej mu začal rudnout. „Jasně!“

Vrhl se za Danem zpátky do místnosti plné kouře a já s Jayem přes chodbu k laboratoři. Těžký kovový stůl byl našťestí na kolečkách. Nějak se nám s ním povedlo projet dveřmi a hned za nimi ho zoufalým nápořem síly převrátit ve stejnou chvíli, kdy chodbou otrásla druhá exploze.

Vzápětí vypuklo peklo. Byl jsem tak ohlušený výbuchem, že jsem výstřely ani neslyšel, ale to jedovaté hvízdání kulek a šílený, drásavý zvuk, když narážely do zdi i převráceného stolu, se přeslechnout nedal. Nikdo nepromluvil. Nekonalo se žádné vyjednávání, žádné výzvy ke kapitulaci, výhrůžky ani jiný srandičky, nikdo si už na nic nehrál. Prostě začali pálit.

Opřel jsem se zády o stůl, zavřel oči, schoulihl hlavu do klína a rukama si vši silou zacpal uši. Byl jsem bez sebe, zapomněl jsem dokonce, že celou dobu držím pistoli, zapomněl jsem úplně na všechno. Nevím, jak dlouho to trvalo. Vzpamatoval jsem se, až když jsem i přes ty zacpané uši uslyšel někde blízko salvu rychlých dunivých ran a kdosi mi hrubě vrazil z boku do ramene.

„Hej! Co kdyby ses sebral a koukal taky něco dělat!“

Otevřel jsem oči, trochu nadzvedl hlavu — a okamžitě se dávivě rozkašlal. Prach z výbuchů se ještě zdaleka neusadil a už se k němu přidal kouř z palby a dusivý dým požáru, který dál vesele praskal vedle, jelikož kabely k hasicímu systému jsme nejspíš přesekali i se vším ostatním. Jay klečel vpravo ode mě a zrovna cpal do pažby sigsaueru další zásobník, Dana jsem nikde neviděl. Carl nalevo svíral v ruce dlouhou pistoli a přes okraj stolu páčil do chodby před námi jeden zářící paprsek světla za druhým, ale jako by házel sirky do studně — viditelnost, už předtím mizerná, by se teď nejspíš musela zapisovat v záporných číslech. Ti na druhé straně přitom taky stříleli, od stolu se každou chvíli odrazila kulka, další s tupými ranami končily ve stěnách okolo, ale přece jen to nebyl ani zdaleka ten ohňostroj jako ze začátku — buď se mezitím trochu vyřádili, anebo jich už pár něco koupilo. Proti té Carlově hračce musely být i nejlepší neprůstřelné vesty k ničemu a velcí borci asi zrovna zažívali dost nemilé překvapení... najednou mě popadl vztek. Jen počkejte, prevítí...

Oklepal jsem si z hlavy omítku, vystrčil nad stůl pistoli a začal pálit. Stačily tři rány a měl jsem pocit, že mi někdo urval zápěstí, přitom jsem trefil leda strop. Carl zavrtěl hlavou a znova do mě strčil, přesto jsem viděl, že se pobaveně šklebí.

„Zapomeň na to! To je na houby... zkus tuhle!“ sebral něco z blikající hromádky u svých nohou. „Není ti povědomá?“

Zadíval jsem se na ten krátký zahnutý klacek, „bambitka Rumcajsova model 2015“ — a v tu ránu vyprskl smích, ne, jinak to prostě nešlo. Asi rok po založení skupiny jsme se při jedné akci dostali do menšího problému. Šlo o ten lék na AIDS. Agentura o něj vážně stála, byl první položkou na našem seznamu, jenže se objevila nečekaná komplikace: snad kvůli blbě politický korektnosti jsme nedokázali najít žádný film, seriál ani knížku, kde by se nějak rozumně objevoval a současně to mělo dostatek fanoušků nebo čtenářů, čili prostě pozorovatelů, aby vznikla správně silná morfická rezonance a my se na ten svět mohli napojit. Po pár týdnech skřípání zubů a dojemně nenápadných výhrůžek ze strany vedení přišel Dan s šilným, ale přitom geniálně jednoduchým nápadem: když nemůžeme žádný takový seriál najít, co kdybychom ho sami vymysleli? Předložil to Agentuře, kterou nejspíš pobavil natolik, že souhlasila, a my se dali do práce. Dan šéfoval, Eddie a Jay si ještě s Adamem zahráli na scenáristy a já z nudy zkusil navrhnout pár věcíček, jako třeba auta, hvězdolety — a tenhle kanón. Když to bylo hotové, Agentura zařídila nastřčenou produkční firmu a za půl roku byla premiéra. Ten seriál nakonec běžel pět let, průběžně jsme tam dodali ještě pár námětů a Carl coby expert tvrdil, že patříl k tomu nejlepšímu, co kdy viděl. Pár zmetků z vedení za to určitě shráblo těžký prachy. Kdybych mohl uplatnit svá zákonná autorská práva, měl jsem už vilu v Malibu a na klíně kočičku z první stránky Playguye, ale místa toho dřepím tady a teď už ten svět nejspíš zmizel i se všema ostatníma... ne, vesmír fakt není fér. Zato má ale smysl pro humor... Chytil jsem tu bouchačku, otočil regulátor intenzity výboje na maximum a vypálil.

Ten paprsek byl jak noha a ve srovnání s Carlovou pistolou vypadal jako proud z vodního děla proti plivnutí. Nevím, co přesně trefil, ale slyšel jsem, jak někde blízko s rachotem padá zeď a nejmíň šest hlasů zoufale, vyděšeně řve, poprvé za celou dobu... tohle s nima zahýbalo. Přesto, místo aby přestali, palba znovu zhoustla, musel jsem zas rychle schovat hlavu a do zad mě náhle praštil hozený kámen, překvapeně jsem se otočil — a uviděl Dana.

Krčil se na druhém konci chodby v rohu u řídicí místnosti a divoce na mě mával. Viděl jsem, že otevírá ústa, ale i když jsem nerozuměl ani slovo, jeho gesta byla vcelku jednoznačná... vrazil jsem loktem Carlovi do boku a ukázal za sebe.

„Koukej! Myslím, že náš vlak už odjíždí — a jak to tady vidím, je mi úplně fuk kam, rozhodně ho nechci zmeškat!“

Přikývl... ale současně si vyměnil s Jayem vyděšený pohled. K ohybu chodby to bylo tak sedm metrů, čtyři skoky, tři vteřiny — ale za téhle kanonády stejně jasná sebevražda, bez krytí zaručeně. Navíc, jak ti parchanti uvidí, že mizíme, půjdou po nás a dveře do řídicí místnosti tohle nevydrží ani deset sekund... znovu jsem do něj rýpl.

„Běž první! Krejem tě... ale napřed mi, prosím tě, řekni, co bylo tenkrát s tou Klingonkou?“

Překvapeně se podíval, ale pak se mu na rtech objevil úsměv. „Co by, nic! No... na můj vkus to bylo možná kapku divoký. Ale vem si to nejlepší, cos kdy zažil — a vynásob to deseti!“

„Fakt?“ Udiveně jsem na něj koukal. „A proč jsi, sakra, nic neřekl?!“

„No dovol!“ ohradil se dotčeně. „To přeci nebyla žádná legrace na jednu noc... a vo některých věcech se nemluví. Kdo ví... třeba ji zase uvidím.“ Silně mi stiskl rameno. „Kdybysme se už nepotkali... sbohem! A díky za všechno!“

Uvědomil jsem si, že se mi svírá hrdlo a svět kolem jako by se chvěl. Rozběhl se, my s Jayem se vztyčili nad stůl vyboulený kulkami a začali znova pálit. Nikdo se neobjevil. Přes kouř mohli na své straně těžko něco vidět a Jay teď střílel oběma sigsauery současně, nejspíš si ani nevšimli, že je nás o jednoho míň. Znovu jsem se sklonil a kývl na něho.

„Dobrý. Teď ty!“

Podíval se po mně. „Na co si to hraješ?! Chceš bejt za padlýho hrdinu nebo co?“

„Ne. Ale s touhle bouchačkou mám větší šanci je zdržet, tak koukej padat!“

V tu chvíli jsem si byl naprosto jistý, že odmítne — ale k mému úžasu kývl.

„Fajn! Už toho tu mám všeho po krk... měj se, kámo!“

„Nápodobně. Řekni Noire, ať počká, jak to jen půjde. Snad to taky stihnu... a kam by ses chtěl nejmíc dostat?“

Na okamžik se zamyslel, levý koutek mu vylétl vzhůru.

„Kamkoliv, kde je klid!“

S pistolemi pořád v rukou se vztyčil a vyběhl. Vypustil jsem dávku ohně přes okraj desky a přitom se za ním díval, sledoval ho v té poslední vteřině, kdy už mizel v hradbě černého kouře... v té poslední vteřině, než ho do zad zasáhla kulka. Upustil zbraně a těžce přepadl dopředu, ale ještě dokázal vstát. Zachytil se zdi, udělal v předklonu krok, zavrával — a zmizel. Cítil jsem, jako by mi někdo otáčel nožem v břicho, jedním pohybem jsem se postavil a znova zmáčkl spoušť. Už mi bylo všechno jedno.

Čas se zastavil. Znovu jsem vnímal, jak se svět kolem mě chvěje, vibruje jako tětíva neviditelného luku napjatého až k prasknutí, ale tentokrát jsem věděl, že se mi to nezdá. Sjel jsem prsty k pažbě Rumcajsovy bambitky, zatlačil spínač přetížení a upustil ji do hromady zbylých emzáckých kvěrů. Padala podivně pomalu, ale věděl jsem, že exploze nastane za deset vteřin, ze srdce jsem doufal, že bude stát za to, otočil jsem se a běžel.

Chtěl jsem běžet. Ale samotný prostor kolem mě najednou zamrzl, zhoustl jak nějaká neprostupná, tuhá hmota. Snažil jsem se skrz ni protlačit, ale jako bych plaval v kádi tuhnoucí malty, zvuky kolem mě se slévaly, zužovaly do vysokého, ultrazvukového pískání, zato chodba přede mnou se naopak rozmazávala a rozpíjela jako vylitý inkoust. Na okamžik jsem ji viděl ne jednou, ale třikrát, až na to, že každá vypadala trochu jinak, v jedné nebyly žádné trosky ani kouř a v těch dalších jich bylo zas mnohem víc, viděl jsem sám sebe, jak mezi nimi běžím jako ve zpomaleném filmu, tápu, padám na zem, krvácím z roztržené ruky a přitom něco instinktivně zvedám, natahuju se po klice, která byla hrozně daleko a pořád se vzdalovala, rozpínala do nekonečna...

...a najednou jsem ji popadl, trhl a po hlavě vletěl do řídicí místnosti. Z rozříznuté levé dlaně mi kapala krev, bolest byla k nevydržení. UVĚDOMIL JSEM SI, ŽE V PRAVAČCE NĚCO SVÍRÁM, PODÍVAL JSEM SE, A BYL TO JAYŮV SIGSAUER. Netušil jsem, odkud ho mám, ale než jsem se tomu stačil podívat, zahřměl z chodby za mnou výbuch, proti kterému nebyly ty předešlé vůbec nic. Instinktivně jsem se přikrčil — ale nepřišla žádná tlaková vlna ani otřesy, jenom ten zvuk, podivně tlumený a plochý, roztažený do nepřírozeně dlouhé ozvěny. Narovnal jsem se.

Před terminálem zářilo nad plošinou ostré zelené světlo, mnohem jasnější než kdykoliv dřív, a hlavní zdroj, který jindy sotva slyšitelně předl, teď přímo vyl. U ovládacího panelu stála Noira, vedle ní Dan. Nikdo jiný tu už nebyl — ale když jsem sklopil oči, uviděl jsem na podlaze krev. Dlouhé rudé stříkance a šmouhy vedly ode dveří přímo ke skokové plošině, kde prostě končily... cítil jsem, jak se mi znova svírá hrdlo.

„Dostal se sem a prošel. Ale jestli neskočil někam, kde bude po ruce dobrá nemocnice...“ Dan nechal větu nedokončenou.

„Měli byste rychle jít!“ Noirin hlas zněl ostře, a když zvedla hlavu, viděl jsem, jak se jí na hnědé kůži lesknou mléčné bílé kapičky potu. „Neudržím to otevřené už ani dvě minuty, spěchejte!“

Kývl jsem na Dana, ale ani se nepohnul.

„Eddie ti přeje hodně štěstí. Já taky... a mrzí mě, že jsem tě do toho zatáhl.“

To bylo vůbec poprvé, kdy jsem Dana slyšel se za něco omlouvat.

„V pořádku.“ Pokusil jsem se usmát. „Snad to jinde bude lepší.“

„Snad.“ Snažil se, aby to znělo optimisticky, ale moc mu to nešlo. „Mám dojem, že tohle místo se do nás zakouslo příliš hluboko, abychom mu prostě utekli... a dobrý konec jsou leda ve filmu.“ Nakonec se přece zasmál. „Ale aspoň máme naději — sbohem!“

Rozběhl se, vrhl se po hlavě do zeleného chomáče světla a byl pryč. Noira tiše vyklouzla od panelu, elektrický praskot z něj byl čím dál hlasitější a měl jsem dojem, že už zase cítím kouř. Oběhla křeslo, poslední krok směrem k portálu — a zarazila se, když jsem jí namířil sigsauer na hlavu.

„Patriku, co to...“

„Za tohle můžeš ty!“ Musel jsem řvát, abych přehlušil jakot zdroje, znova jsem se podíval na Jayovu krev na zemi, a tentokrát jsem ji vážně nenáviděl. „Věděla jsi to od začátku, aspoň teď mi nelži! Celou dobu jsi čekala jenom na tohle, věděla jsi přesně, co se nakonec stane, že je to tak?!“

„Nevěděla! Jen jsem doufala... ale máš pravdu. Byla to pro mě jediná šance na útěk, zaplatila jsem za ni jako ty... a co bys dělal na mém místě?!“ Ohlédla se k panelu. „Zbývá pár sekund. Střílej nebo mě pusť, Patriku — ale nenechávej mě tady!“

Dívala se mi do očí... a já si znovu uvědomil, že jsme na tom byli stejně. Sklonil jsem zbraň.

„Tak už padej... a hodně štěstí!“

„Totéž tobě. Sbohem!“

Vždycky uměla být stručná. Otočil jsem se — ale nebylo tu už nic. Zvedl jsem hlavu ke stropu sbíhající se kopule, která kdysi tvořila vrchol kosmické lodi. Pokusil jsem si připomenout ten pocit, když jsem tu stál poprvé, vybavit si, co všechno jsem za ty roky získal i ztratil, všechny ty sny... a za dveřmi venku zahlédl záblesk žlutého světla. Takže to přece někdo z nich přežil... jako krysy. Zabiješ jich deset a dalších sto máš na krku, trpce jsem se usmál — a s definitivní platností usoudil, že už toho bylo dost.

Pustil jsem pistoli, ještě jednou se zhluboka nadechl a skočil.

A to je všechno. Vlastně ne — zapomněl jsem na přechodový šok. Ono totiž prostě hupnout z jednoho vesmíru do druhého není zas tak úplně snadné, uvážíme-li, že i lidské tělo a mozek je složeno z nějaké té hmoty, stejně jako všechno ostatní. Když za sebou nemáte jistý zvláštní trénink a přípravu, dá vám to pěknou ránu — a já neměl bohužel ani jedno. Než jsem se vzpamatoval, trvalo to šest neděl, ale teď už mám zase spoustu času na přemýšlení. Až moc...

Kde skončili ostatní, nevím. Tady nejsou, takže asi budou někde jinde. Ze srdce doufám, že se jim tam vede líp než mně... ale spíš o tom pochybuju, protože Dan měl pravdu. Šťastný konce jsou leda ve filmu — a aspoň tehle vesmír je tomu našemu podobnej snad až příliš. Dokonce i Agentura tu zůstala skoro stejná... jo, Dan měl pravdu. Daleko jsem neutekl...

Zatracená směla byla hlavně v tom, že jsem šel jako poslední — a celá řídicí místnost i s kopulí a půlkou našeho patra letěla hned za mnou. Vzpomínám si teď, že to Noira řekla. Řekla „ztratíte zařízení“, ne „zničíte“, zase nám řekla všechno — to jenom my pořád neposloucháme. Věřte nebo ne, ten emzáckej křáp se snad ani moc nerozbil — a zdejší velení pochopitelně velice zajímalo, jak funguje. Takže z deště rovnou pod okap...

Přírozeně jsem zpíval. Nevím, jak vypadá zdejší biologické oddělení, ani kdo je tam primářem, ale rozhodně to nechci zjišťovat. Řekl jsem jim všechno a zdá se, že mi uvěřili, hlavně té části o technické závadě... a vlastně myslím, že už se to tu pěkně rozjelo.

Jak jsem povídal, mám teď zase plno času. Občas přijde ještě nějaký lékařskej test, ale všechno hlavní nejspíš stihli, když jsem byl mimo, a tyhle už většinou ani nebolí, takže pohoda. Taky je třeba uznat, že zdejší Agentura má oproti té naší pár výhod a já mám v cele dokonce i televizi, sice s dost omezeným výběrem programů... ale nevadí. Sci-fi kanál mi nechali — a něco mi říká, že se už brzy dočkám pár prima nových pořadů.

Už mi došlo i to, že výčitky svědomí jsou pro lidi v jistých situacích až moc velký luxus — a přece nemusím dělat vůbec nic. Stačí jenom sedět, dávat si bacha na hubu a čekat. Doufat, že všechno půjde jako předtím, oni budou stejně zvědaví a zbrklí jako my a já dostanu další šanci. Snad mi to na druhý pokus vyjde líp.

Uvidím tak za osm let...